

overvejende og for overvejende at tale for, at man ikke kan betro Ægtefestsstiftelsen til en gejstlig, som aldeles ikke staar under dansk Statsmyndighed. Det er ofte endog saa tvivlsomt, og Spørgsmaalet herom har tit affledkommet store Vanffeligheder for Folk, da den Mand efter hans eget Lands Love har Lov til at foretage Vielse. Det er paa oversjøiske Steder ofte meget vanskeligt at faa fat paa, hvad det egentlig er for Personer. Saaledes er der f. Eks. i Praksis forekommet det Tilfælde, at et Par Danske ere bleve viet af en Missionær et Sted i Kina eller Indien, jeg husker ikke rigtig hvor, og da disse Personer skulde godtgøre, at de vare lovlig viet, var det meget vanskeligt for dem for det første at faa den paagældende opsporet og faa konstateret, hvad for en Mand han i det hele var, og dernæst at faa undersøgt, om han efter sit eget Lands Love var berettiget til at foretage Vielse. Det gælder navnlig om Missionærer, at de meget ofte skifte Opholdssted, saaledes at det, fordi en Missionær i Dag har været paa et Sted, ikke er sagt, at han er der om 14 Dage; tit kan han være sporløst forsvunden. Derjom her overhovedet kun var Tale om de Steder, hvor der eksisterede danske til at foretage Vielse berettigede Præster, var det en anden Sag, thi det vilde man betragte som rimeligt, at en Vielse, foretagen af en saadan, er gyldig, men der eksisterer ikke danske til at foretage Vielse berettigede Præster paa nogle Steder, hvor jeg antager, at denne Lov vil komme til at gælde, og det er heller ikke rimeligt, at der vil komme til at eksistere saadanne der; vi ere for smaa dertil; at vi skulde udsende Præster, der vare ordinerede herhjemme og udrustede med Myndighed til at foretage Vieser, til Steder, hvor denne Lov skal finde Anvendelse, er lidet sandsynligt. Dertil kommer, at som Forholdet hidtil har været, er Begrebet „protestantisk Præst“ et meget vaag Begreb, ingenlunde svarende til evangelisk-lutherisk Præst. Der er mangfoldige Sekter, som kunne være berettigede til at kalde sig protestantiske, men som man kender meget lidt til her. Jeg har derfor troet, at det vilde være rettest at blive staaende ved, at kun den danske Embedsmand, Konsulen, skulde foretage Viesen. Imidlertid skal jeg sige til, at derjom de paagældende vuske kirkelig Vielse, er der jo ikke noget i Vejen for, at det godt kan ordnes, thi saa maa de forholde sig, som man forholder sig alle Steder i Udlandet, hvor der er obligatorisk borgerligt Ægtefests, saaledes som der er paa de fleste Steder. Der lader Folk sig først borgerlig vie — thi det skulde de — og derefter begive de sig til Kirken for at lade sig kirkelig vie

af det Ægtefestsfunds geistlige, som de høre til, eller som de vælge og kunne blive enige med i saa Henseende. Noget saadant er aldeles ikke indeløst ved denne Lov, at de paagældende kunne faa en saadan protestantisk Vielse foretagen af en Præst bagefter.

Jeg skal dernæst med Hensyn til de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for København (Okt. Hansen), først gøre den Bemærkning, at naar man indfører disse Konsularægteskaber, er der Tale om et internationalt Institut, og derfor ligger det nær, især for et lille Land som Danmark, at man tager væsentligt Hensyn til, hvorledes andre Stater have ordnet dette Forhold, og deri søge et Slags Mønster. Den Regel, at Udenrigsministeren skal bestemme, paa hvilke Steder det er nødvendigt at give Konsulerne denne Myndighed, er væsentlig taget fra den tyske Lov derom. Det er jo saa i Tyskland, at der bestemmer Rigskansleren det; da Loven nemlig gælder hele Tyskland, og Rigskansleren er den eneste, som kan siges at være Udenrigsminister for hele Tyskland, er det ham, som der træffer Bestemmelse herom. Og det er meget vanskeligt ved almindelige Regler at sætte noget ind i Loven derom.

Jeg mener nemlig ikke paa nogen Maade, at der er nogen Grund til at gaa saa vidt, som den ærede Taler vilde gaa, nemlig til at give alle danske Konsuler denne Myndighed. Jeg ser ikke nogen rimelig Grund til at give danske Konsuler denne Myndighed i alle de Lande — og det er største Delen af Landene — hvor der ikke er det allermindste i Vejen for, at danske kunne indgaa Ægtefests efter Stedets Love; det vil være Tilfældet i de mangfoldige Lande, hvor borgerligt Ægtefests eksisterer. De Lande, som der her er tænkt paa, er dels, hvad den ærede Taler indrømmede var naturligt og noget, som ikke ret vel kunde frembyde Tvivl, de Lande, som staa udenfor Følkerettens Kreds, og hvor Europæerne ikke leve under Landets Love, og dernæst endvidere de Lande, hvor Ægtefestsformerne ere af en saadan Natur, at de lægge Hindringer i Vejen for Ægtefests Indgaaelse og navnlig Hindringer, hentedes fra den religiøse Side. Det er Tilfældet i flere katolske Lande, men ikke i dem, som have borgerlig Vielse, thi der falde disse Vanffeligheder bort, og Antallet af disse Lande, som have indført borgerlig Vielse, bliver større og større. Jeg skal nævne, at for ikke længe siden var Mexiko et af de Lande, hvor man maasse havde været nødt til at reurrere til denne Lov, hvis den havde eksisteret, fordi man der ikke havde borgerlig Vielse, men